

Nr 1034

Av herr **Romanus m. fl.**, *angående reglerna för tilläggssjukpenning vid havandeskap.*

(Lika lydande med motion nr 870 i Första kammaren)

Tilläggssjukpenning utgår under havandeskapsledighet för högst 180 dagar. Enligt tidigare lagstiftning miste den kvinna, som förvärvsarbetade någon dag under denna tid, rätten till tilläggssjukpenning för resten av havandeskapsledigheten. 1969 års riksdag beslöt emellertid, på förslag av Kungl. Maj:t i proposition nr 37, att kvinnan skulle få arbeta högst 30 dagar utan att gå miste om rätten till fortsatt tilläggssjukpenning.

I remissyttranden över det utredningsförslag som låg till grund för propositionen föreslog LO och SACO att kvinnan skulle få arbeta obegränsat antal dagar utan att gå miste om rätten till tilläggssjukpenning för återstoden av de 180 dagar som havandeskapsledigheten omfattar. Samma förslag framfördes motionsvis och i en reservation till andra lagutskottets utlåtande (nr 40/1969) men avsågs av riksdagen.

LO ansåg det bl. a. av rättviseskäl befogat att överlåta åt kvinnan själv att, med iakttagande av arbetarskyddslagens bestämmelser, avgöra det antal dagar av 180 möjliga som hon vill vara borta från arbetet och uppbära tilläggssjukpenning. De administrativa besvärligheter som anförts till skäl mot en sådan ordning borde enligt LO:s mening kunna klaras utan alltför stora svårigheter. LO ansåg inte att risken för ett alltför stort tryck från arbetsgivarnas sida gentemot de kvinnliga arbetstagarna att återuppta arbetet för tidigt skulle bli nämnvärt större genom en uppmjukning av lagen.

Vi ansluter oss i allt väsentligt till vad som anfördes av LO och i den ifrågavarande reservationen (reservation nr 1) till andra lagutskottets utlåtande. Syftet med lagstiftningen bör vara att genom tilläggssjukpenningen ge kvinnan *möjlighet* att vara hemma i sex månader, inte att genom ekonomiska påtryckningsmedel göra det oförmånligt för henne att förvärvsarbeta det antal dagar under denna period som hon själv önskar. En ytterligare uppmjukning av lagen, utöver vad som beslöts 1969, är därför motiverad.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställer vi,

att riksdagen beslutar om följande ändring av 3 kap. 13 § lagen om allmän försäkring:

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

Även om — — — — — 1 kap 4 §.

Sjukpenningen utgår tidigast från och med den sextionde dagen före den beräknade tidpunkten för nedkomsten och senast från och med förlossningsdagen. Sjukpenningen utgår endast för dag då kvinnan avhåller sig från förvärvsarbete och längst till etthundraåttionde dagen efter förlossningsdagen eller efter den tidigare dag då sjukpenningen började utgå. *Rätten till fortsatt sjukpenning upphör, om kvinnan under nämnda tid utför förvärvsarbete under mer än trettio dagar. Därvid medräknas ej dag då barnet åtnjuter sjukhusvård.*

Från och med den trettionde dagen efter förlossningsdagen utgår sjukpenning endast om kvinnan har eller på grund av sjukdom är förhindrad att hava barnet i sin vård.

Sjukpenningen utgår tidigast från och med den sextionde dagen före den beräknade tidpunkten för nedkomsten och senast från och med förlossningsdagen. Sjukpenningen utgår endast för dag då kvinnan avhåller sig från förvärvsarbete och längst till etthundraåttionde dagen efter förlossningsdagen eller efter den tidigare dag då sjukpenningen började utgå.

Från och med den trettionde dagen efter förlossningsdagen utgår sjukpenning endast om kvinnan har eller på grund av sjukdom är förhindrad att hava barnet i sin vård.

Sjukpenning för — — — — — annat föranleda.

Till sjukpenning — — — — — ej barntillägg.

 Stockholm den 28 januari 1970

 Gabriel Romanus (fp) Gertrud Sigurdson (s) Astrid Kristensson (m)